

- «Καλημέρα», του είπε η αλεπού.
- «Καλημέρα», απάντησε ευγενικά ο μικρός πρίγκιπας, που γύρισε αλλά δεν είδε κανέναν.
- «Εδώ είμαι...», είπε η φωνούλα, «...κάτω απ' τη μηλιά».
- «Τι είσαι εσύ;», ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας. «Είσαι πολύ όμορφη...»
- «Είμαι μια αλεπού», του αποκρίθηκε εκείνη.
- «Έλα να παίξεις μαζί μου», της πρότεινε ο μικρός πρίγκιπας. «Είμαι τόσο πολύ λυπημένος...».
- «Δε μπορώ να παίξω μαζί σου», του είπε η αλεπού. «Δεν είμαι εξημερωμένη».
- «Α! Συγνώμη...» ψέλλισε ο μικρός πρίγκιπας.
Αλλά, σκεπτόμενος για λίγο, προσέθεσε:
- «Τι σημαίνει "εξημερώνω";»
- «Δεν πρέπει να είσαι από 'δω...» του είπε η αλεπού, «Τι ψάχνεις να βρεις;»
- «Ψάχνω να βρω τους ανθρώπους», είπε ο μικρός πρίγκιπας. «Τι σημαίνει "εξημερώνω";»
- «Οι άνθρωποι...», είπε η αλεπού, «...έχουν τουφέκια και βγαίνουν για κυνήγι. Είναι πολύ ενοχλητικό! Επίσης έχουν κοτόπουλα. Μόνο αυτό τους ενδιαφέρει. Εσύ ψάχνεις για κοτόπουλα;»
- «Όχι,...», είπε ο μικρός πρίγκιπας. «...ψάχνω για φίλους. Τι σημαίνει "εξημερώνω";»
- «Είναι κάτι που 'χει περάσει στη λήθη. Σημαίνει "Δημιουργώ δεσμούς"...»
- «Δημιουργώ δεσμούς;»

- «Έτσι ακριβώς», είπε η αλεπού. «Για μένα είσαι τώρα, μόνο ένα αγοράκι, ολόιδιο ανάμεσα σε εκατό χιλιάδες αγόρια. Και δε σ' έχω ανάγκη. Και ούτε εσύ μ' έχεις ανάγκη. Για σένα δεν είμαι παρά μια αλεπού, ολόιδια ανάμεσα σ' εκατό χιλιάδες αλεπούδες. Αν με εξημέρωνες όμως, θα είχαμε ανάγκη ο ένας τον άλλο. Θα είσαι για μένα μοναδικός στον κόσμο. Και θα είμαι για σένα μοναδική στον κόσμο...

- «Αρχίζω να καταλαβαίνω», είπε ο μικρός πρίγκιπας. «Υπάρχει ένα λουλούδι... νομίζω ότι μ' έχει εξημερώσει...».

- «Είναι πιθανό», είπε η αλεπού. «Στη Γη βλέπει κανείς πολλά και διάφορα...».

- «Α! Δεν ήταν στη Γη», είπε ο μικρός πρίγκιπας.

Η αλεπού φάνηκε να παραξενεύεται:

- «Σε άλλο πλανήτη;»

- «Ναι».

- «Υπάρχουν κυνηγοί σ' αυτόν τον πλανήτη;»

- «Όχι».

- «Αυτό είναι ενδιαφέρον! Κοτόπουλα υπάρχουν;»

- «Όχι».

- «Τίποτα δεν είναι τέλειο...», αναστέναξε η αλεπού.

Μα επέστρεψε στην αρχική της ιδέα:

- «Η ζωή μου είναι μονότονη. Εγώ κυνηγώ τα κοτόπουλα κι' οι άνθρωποι κυνηγούν εμένα. Όλα τα κοτόπουλα είναι ίδια κι' όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι. Οπότε βαριέμαι κάπως. Αν όμως με εξημέρωνες, η ζωή μου θα γέμιζε φως. Θα ξεχώριζα τον ήχο από τα βήματα σου. Τα βήματα των άλλων θα μ' έκαναν να κρύβομαι μέσ' τη γη. Τα δικά σου θα με καλούσαν έξω απ' το λαγούμι μου, σα γλυκιά μουσική. Κι' ακόμα...δες! Βλέπεις πέρα, εκεί, τα χωράφια με το σιτάρι; Εγώ δεν

τρώω ψωμί. Το σιτάρι για μένα δεν έχει αξία. Και τα χωράφια με το σιτάρι δε μου θυμίζουν τίποτα. Κι' αυτό είναι λυπηρό! Εσύ όμως έχεις ξανθά μαλλιά. Κι' αυτό θα είναι υπέροχο, όταν θα μ' έχεις εξημερώσει! Το σιτάρι που είναι ξανθοκίτρινο θα μου θυμίζει εσένα. Και θ' αγαπώ το θρόισμα του ανέμου μέσα απ' τα στάχυα...».

Η αλεπού έμεινε για ώρα να κοιτάζει αμίλητη το μικρό πρίγκιπα, μέχρι που του είπε:

- «Σε παρακαλώ... εξημέρωσε με!».

- «Το θέλω πολύ...», απάντησε ο μικρός πρίγκιπας, «...αλλά δεν έχω πολύ χρόνο. Έχω να γνωρίσω νέους φίλους και να μάθω πολλά νέα πράγματα».

- «Όσα γνωρίζει κανείς, είναι όσα έχει εξημερώσει», είπε η αλεπού. «Οι άνθρωποι δεν έχουν πια το χρόνο να καταλάβουν τίποτε, πραγματικά. Αγοράζουν μόνο διάφορα πράγματα - έτοιμα όλα - από τους εμπόρους. Μιας και δεν υπάρχει όμως κανένας έμπορος που να πουλά φίλους, οι άνθρωποι δεν έχουν πλέον πραγματικούς φίλους. Αν θέλεις ένα φίλο, εξημέρωσε με!».

- «Τι πρέπει να κάνω;», ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Θα πρέπει να έχεις μεγάλη υπομονή», απάντησε η αλεπού. «Θα κάθεσαι στην αρχή λίγο πιο μακριά από μένα, κάπως έτσι, στο χορτάρι. Εγώ θα σε κοιτώ με την άκρη του ματιού μου κι' εσύ δε θα λες τίποτε. Τα λόγια είναι πολλές φορές πηγή παρεξηγήσεων. Κάθε μέρα όμως, θα έρχεσαι να καθίσεις και λίγο πιο κοντά...

Την επόμενη μέρα, ο μικρός πρίγκιπας ξαναγύρισε εκεί.

- «Θα ήταν πιο καλά, να έρχεσαι πάντα την ίδια ώρα», είπε η αλεπού. «Αν εσύ έρχεσαι - για παράδειγμα - στις τέσσερις το απόγευμα, εγώ από τις τρεις θα αρχίσω να νοιώθω ευτυχισμένη. Κι' όσο η ώρα θα πλησιάζει, τόσο περισσότερο ευτυχισμένη θα νοιώθω. Κι' όταν θα σημαίνει τέσσερις, εγώ θα είμαι πια ανήσυχη απ' την ανυπομονησία μου· θα' χω ανακαλύψει το τίμημα της ευτυχίας! Αν όμως εσύ έρχεσαι άλλη ώρα κάθε φορά, δε θα ξέρει η καρδιά μου πότε να σε λαχταρήσει... πρέπει να έχουμε το τελετουργικό μας».

- «Τι είναι το "τελετουργικό";», ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Είναι κάτι που 'χει περάσει στη λήθη», απάντησε η αλεπού. «Είναι αυτό που κάνει μια μέρα να ξεχωρίζει από τις άλλες μέρες και μια ώρα να ξεχωρίζει από τις άλλες ώρες. Οι κυνηγοί - για παράδειγμα - έχουν ένα τελετουργικό. Κάθε Πέμπτη στήνουν χορό με τις κοπέλες του χωριού. Κι' έτσι η Πέμπτη είναι μια μέρα καταπληκτική! Πηγαίνω άνετα περίπατο ακόμα και μέχρι τ' αμπέλια. Αν οι κυνηγοί πήγαιναν για χορό οποτεδήποτε - χωρίς πρόγραμμα - όλες οι μέρες θα ήταν ίδιες και δε θα είχα ούτε λεπτό ξεκούρασης».

Κι' έτσι ο μικρός πρίγκιπας εξημέρωσε την αλεπού. Κι' όταν άρχιζε να πλησιάζει η ώρα του αποχωρισμού, η αλεπού είπε:

- «Α!...Θα κλάψω...»

- «Εσύ φταις...», είπε ο μικρός πρίγκιπας, «...εγώ δεν ήθελα καθόλου το κακό σου, αλλά εσύ ήθελες να σ' εξημερώσω...».

- «Μα και βέβαια», είπε η αλεπού.

- «Μα αφού θα κλάψεις!», παραξενεύτηκε ο μικρός πρίγκιπας.

- «Μα και βέβαια», επανέλαβε η αλεπού.

- «Άρα λοιπόν δεν κέρδισες τίποτε!»

- «Κι' όμως κέρδισα...», είπε η αλεπού, «...κέρδισα απ' το ξανθοκίτρινο χρώμα του σταριού».

Και μετά, είπε:

- «Πήγαινε να ξαναδείς τα τριαντάφυλλα. Θα καταλάβεις ότι το δικό σου είναι μοναδικό σ' ολόκληρο τον κόσμο. Να γυρίσεις για να πούμε αντίο κι' εγώ θα σου κάνω δώρο ένα μυστικό».

Ο μικρός πρίγκιπας πήγε για να ξαναδεί τα τριαντάφυλλα.

- «Δε μοιάζετε καθόλου στο τριαντάφυλλο μου· ακόμα δεν είστε τίποτε...», τους είπε. «Κανένας δε σας έχει εξημερώσει και δεν έχετε εξημερώσει κανέναν. Είστε όπως ήταν άλλοτε η αλεπού μου. Ήταν μια αλεπού ολόγεια ανάμεσα σ' εκατό χιλιάδες άλλες αλεπούδες. Όμως τώρα πια έγινε φίλη μου και γι' αυτό είναι μοναδική σ' ολόκληρο τον κόσμο».

Και τα τριαντάφυλλα ένιωσαν ντροπή μ' αυτά τα λόγια.

- «Είστε όμορφα, μα είστε κενά», τους είπε ακόμα. «Κανείς δε θα μπορούσε να πεθάνει για σας. Ένας τυχαίος περαστικός βέβαια, ίσως να πίστευε ότι το δικό μου τριαντάφυλλο είναι ίδιο μ' εσάς. Εκείνο όμως, είναι - από μόνο του - πιο σημαντικό απ' ότι είστε όλα εσείς μαζί, γιατί εκείνο είναι αυτό που το πότισα. Γιατί εκείνο είναι αυτό που το προφύλαξα απ' τον άνεμο. Γιατί εκείνο είναι αυτό που το καθάρισα απ' τις κάμπιες (εκτός από δυό - τρεις ίσως, για να γίνουν πεταλούδες). Γιατί εκείνο είναι αυτό που το άκουσα να παραπονιέται ή να κομπάζει ή ακόμα και να μένει αμίλητο μερικές φορές. Γιατί εκείνο είναι το τριαντάφυλλο μου».

Και μ' αυτά τα λόγια, ξαναγύρισε στην αλεπού:

- «Αντίο», της είπε...

- «Αντίο», είπε η αλεπού. «Να το μυστικό μου. Είναι πολύ απλό: Μόνο με την καρδιά βλέπεις αληθινά. Την ουσία δεν τη βλέπουν τα μάτια».

- «Την ουσία δεν τη βλέπουν τα μάτια...», επανέλαβε κι' ο μικρός πρίγκιπας για να το θυμάται.

- «Ο χρόνος που έχασες για το τριαντάφυλλο σου είναι που το κάνει τόσο σημαντικό».

- «Ο χρόνος που έχασα για το τριαντάφυλλο μου...», επανέλαβε κι' ο μικρός πρίγκιπας για να το θυμάται.

- «Οι άνθρωποι έχουν ξεχάσει αυτή την αλήθεια», είπε η αλεπού. «Εσύ όμως δεν πρέπει να την ξεχάσεις. Γίνεσαι υπεύθυνος, για πάντα, γι' αυτό που έχεις εξημερώσει. Είσαι υπεύθυνος για το τριαντάφυλλο σου...».

- «Είμαι υπεύθυνος για το τριαντάφυλλο μου...», επανέλαβε κι' ο μικρός πρίγκιπας για να το θυμάται.